

handle om, paa hvilket Grundlag man eventuelt kunde indføre Forbedringer i saa Henseende.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kragh har Ordet for en kort Bemærkning.

Kragh: Det er ganske utvivlsomt, at man ved at ændre Fradragsreglerne kan opnaa Virkninger, som, selv om de ligger paa samme Linier som dem, vi følger i den gældende Lov, dog vil give noget andre Resultater. Det er klart, at en Undersøgelse deraf vil kunne foretages i det kommende Udvalg, men jeg vil dog gøre det ærede Medlem Hr. Martin Hansen opmærksom paa, at jo mindre man gør Spillerummet for det fradragsfrie Beløb, des mindre bliver ogsaa den Stimulans, Loven giver Folk til ved eget Arbejde at bidrage mest muligt til sit Underhold. Men det er naturligvis en Sag, der kan overvejes i Udvalget.

Den højtærede Minister sagde, at der er ingen Vej udenom det af ham stillede Forslag, hvis man vil hjælpe Personer mellem 60 og 65 Aar. Jo, der er saamænd! Der er nemlig netop den Vej, som er angivet i den gældende Lov. Hvis det Ræsonnement, som førte til, at Kommunalbestyrelserne gav Understøttelse til det store Flertal af dem, der søgte Alderdomsunderstøttelse ved 60 Aars Alderen, gentages overfor Ansøgere om Aldersrente for Personer mellem 60 og 65 Aar, bliver Konsekvensen, som jeg har sagt, at vi faar Retsprincippet for de 65-aarige og Kommunalbestyrelsens frie Skøn for Personer mellem 60 og 65 Aar, og det er dog formentlig ikke Ministerens Hensigt.

Den højtærede Minister sagde, at jeg maatte ikke spørge om, hvorledes han vilde skaffe Dækning, thi jeg havde, da jeg fremsatte Lovforslaget om Aldersrente i sin Tid, været i ganske samme Situation som han nu. Der tager den højtærede Minister fejl; det blev udtrykkelig samtidig med Alderdomsrentelovforslagets Fremsættelse udtalt, at for de ca. 9 Mill. Kr., som man antog Lovforslagets Gennemførelse vilde koste aarlig udover det, som Alderdomsunderstøttelsesloven kostede, vilde der blive draget Omsorg ved, at der søgtes Bevillinger paa det Finanslovsforslag, som vilde blive fremsat for Finansaaret 1923—24. Der er udtrykkelig truffet Dispositioner. Ved Fremsættelsen af Finanslovsforslaget for 1923—24 gjorde den daværende Finansminister udtrykkelig opmærksom paa, at der ved Beregningen af Indtægtssiden var taget Hensyn til den øgede Udgift, Alders-

renteloven vilde medføre. Om de 1½ Mill. Kr. siger den højtærede Minister: Ja, de er kun midlertidige; dem maa man ikke regne med. Det er meget rigtigt, de er givet for Overgangstiden. Men da den højtærede Minister jo nu ved at bortfjerne den automatiske Nedgang i Forskelydelsen i Virkeligheden vil gøre Overgangstiden ubegrænset lang, er det, jeg spørger, hvorledes det vil gaa, naar den Tid er gaet, for hvilken de 1½ Mill. Kr. gælder.

Min Stilling til Forsikringsprincippet er mit Partis Stilling, saaledes som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen ogsaa har udtrykt det.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Larsen: Jeg finder ikke Anledning til at forlænge Debatten; jeg kan ganske tiltræde de Bemærkninger, som er fremsat af den højtærede Indenrigsminister. Jeg kan ikke nægte, at naar jeg i Dag overværer Debatten og hører de to ærede Talere fra Venstres Side, saavel Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kragh, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, er det jo ganske andre Toner end de, der lød her i Gaar. Jeg kunde næsten finde Anledning til at mindes Salmistens Ord om, at „Langfredag var en bitter Dag, men skøn var Paaskemorgen“. Det afslører for mig, at der indenfor Partiet Venstre findes to Strømninger, en mere eller mindre antisocial Strømning, som særlig gav sig Udslag i Gaar, og en stærkt social Strømning, som jeg har udledet af de to ærede Talere i Dag. Jeg vil udtale Haabet om, at denne sociale Strømning maa faa Overtaget indenfor Partiet, saaledes at vi, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen siger, kan indenfor en vis Ramme naa et godt Resultat indenfor det kommende Udvalg. Med disse Bemærkninger skal jeg vedblivende anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i et Udvalg.

Indenrigsministeren (Hauge): Det ærede Medlem Hr. Vesterager spurgte mig, om det var min Opfattelse, at det var Arbejderne, der drak alt Øllet og al Brændevinen. Nej, jeg antager, at det ærede Medlem og hans Partifæller og andre, som befinder sig over den egentlige Arbejderklasse, faar deres Part. Men da Arbejderbefolkningen, den jævne Befolkning her i Landet, er den langt overvejende Del af